

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে, কিয়নো স্মৃতিৰ বলৰ দ্বাৰাহে তোমালোক বিকৰ্মাজিৎ হ'ব।”

প্ৰশ্ন: কোনটো চিন্তন আহিলে পুৰুষাৰ্থত বাগৰি পৰিবা? ঈশ্বৰীয় সেৱক সন্তানসকলে কোনটো সেৱা কৰি থাকিব?

উত্তৰ: কোনো কোনো সন্তানে ভাবে, এতিয়াও সময় আছে, পাছত পুৰুষাৰ্থ কৰি ল'ম, কিন্তু মৃত্যুৰ নিয়ম আছে জানো, কালিলৈ কালিলৈ কৰি মৰি যাবা সেয়েহে এনেকৈ নাভাবিবা যে বহুত বছৰ বাকী আছে, পাছলৈ তীব্ৰতাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি ল'ম। এইটো খেয়ালে আৰুহে অৱনমিত কৰি দিব। যিমান সম্ভৱ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি, শ্ৰীমতত নিজৰ কল্যাণ কৰি থাকা। আত্মিক ঈশ্বৰীয় সেৱক সন্তানসকলে আত্মাসকলক মুক্ত কৰাৰ, পতিতক পাৱন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰি থাকিব।

গীত: ওঁম নমঃ শিৱায়ে.....

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলক এইটোতো বুজোৱা হৈছে নিৰাকাৰ পিতাই সাকাৰৰ অবিহনে কোনো কৰ্ম কৰিব নোৱাৰে। ভূমিকা পালন কৰিব নোৱাৰে। আত্মিক পিতা আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। যোগবলৰ দ্বাৰাহে সন্তানসকল সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে আকৌ সতোপ্ৰধান বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। এইটো সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। কল্পই কল্পই পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আহি আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। অৰ্থাৎ মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলে। মনুষ্য যি দেৱী-দেৱতা আছিল তেওঁলোক এতিয়া সলনি হৈ শূদ্ৰ পতিত হৈ গৈছে। ভাৰত যেতিয়া পাৰসপুৰী (পৰিত্ৰপুৰী) আছিল তেতিয়া পৰিত্ৰতা-সুখ-শান্তি সকলো আছিল। এয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। সঠিক হিচাপ-নিকাচ পিতাই বহি বুজায়। তেওঁতকৈ উচ্চতো কোনো নাই। সৃষ্টি অথবা বৃক্ষ, যাক কল্পবৃক্ষ বুলি কোৱা হয়, তাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য পিতাইহে ক'ব পাৰে। ভাৰতৰ যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল সেয়া এতিয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ গৈছে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মতো এতিয়া নাই। দেৱতাসকলৰ চিত্ৰ নিশ্চয় আছে। এইটোতো ভাৰতবাসীয়ে জানে। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। শাস্ত্ৰত এইটো ভুল কৰি দিছে যে কৃষ্ণক দ্বাপৰত লৈ গৈছে। পিতাহে আহি পাহৰি যোৱাসকলক সম্পূৰ্ণ ৰাস্তা দেখুৱায়। ৰাস্তা দেখুওৱাজন আহে গতিকে সকলো আত্মা মুক্তিধামলৈ গুচি যায় সেয়েহে তেওঁক কোৱা হয় সকলোৰে সংগতি দাতা। ৰচয়িতা এজনেই হয়। এখানেই সৃষ্টি। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল এখানেই, সেয়া পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ তাৰপাছত হয় সংগমযুগ। কলিযুগত হ'ল পতিত, সত্যযুগত হ'ল পাৱন। সত্যযুগ হ'লে নিশ্চয় কলিযুগৰ বিনাশ হ'ব। বিনাশৰ পূৰ্বে স্থাপনা হ'ব। সত্যযুগততো স্থাপনা নহয়। ভগৱান আহিবই তেতিয়া যেতিয়া পতিত সৃষ্টি হয়। সত্যযুগতো হয়েই পাৱন সৃষ্টি। পতিত সৃষ্টিক পাৱন কৰি তুলিবলৈ ভগৱান আহিবলগীয়া হয়। এতিয়া পিতাই সহজতকৈও সহজ যুক্তি (উপায়) শুনায়। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা। কোনোবা এজনতো পতিত-পাৱন আছে নহয় জানো। ভক্তক ফল দিওঁতা এজনেই ভগৱান। ভক্তক জ্ঞান দিয়ে। পতিত সৃষ্টিত জ্ঞান সাগৰহে আহে পাৱন কৰি তুলিবলৈ। পাৱন হোৱা যোগৰ দ্বাৰা। পিতাৰ বাহিৰেতো অন্য কোনেও পাৱন কৰি তুলিব নোৱাৰে। এই সকলোবোৰ কথা আনক বুজাবৰ কাৰণে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰোৱা হয়। ঘৰে ঘৰে বাৰ্তা দিব লাগে। এনেকৈ নক'বা যে ভগৱান আহিছে। বহুত যুক্তিৰে বুজোৱাৰ দৰকাৰ। কোৱা, তেওঁ পিতা হয়। এজন হ'ল লৌকিক পিতা, আনজন পাৰলৌকিক পিতা। দুখৰ সময়ত পাৰলৌকিক পিতাকহে স্মৰণ কৰে। সুখধামত কোনেও স্মৰণ নকৰে। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত সুখেই সুখ আছিল। পৰিত্ৰতা, শান্তি, সমৃদ্ধি আছিল। পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ পাই গ'লা আকৌ আহান কিয় কৰা। আত্মাই জানে আমাৰ সুখ আছে। এয়াতো যিকোনো লোকে ক'ব তাত সুখেই সুখ। পিতাই দুখৰ বাবেতো সৃষ্টি ৰচনা কৰা নাই। এয়া পূৰ্ব ৰচিত খেল। যাৰ ভূমিকা পাছত আছে, 2-4 জন্ম লয় তেওঁলোক নিশ্চয় বাকী সময় শান্তিত থাকিব। বাকী নাটকৰ খেলৰ পৰাই ওলাই যাব, এয়া হ'ব নোৱাৰে। খেলততো সকলোৱে আহিব লাগিব। এটা-দুটা জন্ম পায়। তেন্তে বাকী সময় যেন মোক্ষত আছে। আত্মা ভূমিকা পালন কৰোঁতা (পাটধাৰী) হয় নহয় জানো। কোনো আত্মাই উচ্চ ভূমিকা (পাট) পাইছে কোনোৱে কম। এইটোও তোমালোকে এতিয়া জানা, গায়ন কৰা হয় ঈশ্বৰৰ কোনো অন্ত পাব নোৱাৰে। পিতাহে আহি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে শুনায়। যেতিয়ালৈকে ৰচয়িতা নিজে নাহে তেতিয়ালৈকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জানিব নোৱাৰে। পিতাই আহিহে কয়। মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। মই যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ তেওঁ নিজৰ জন্মক নাজানে। তেওঁক বহি 84 জন্মৰ কাহিনী শুনাওঁ। কাৰো ভূমিকাৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব নোৱাৰে। এয়া পূৰ্ব ৰচিত খেল। এয়াও কাৰো বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। বুদ্ধিত তেতিয়াহে বহিব যেতিয়া পৰিত্ৰ হৈ বুজিব। ভালদৰে বুজিবৰ বাবেহে 7 দিনৰ ভাটি। ভাগৱত আদিও 7 দিনৰ বাবে ৰাখে। ইয়াতো বুজি পোৱা যায় - অতি কমেও 7

দিনৰ বাহিৰে কোনেও বুজি নোৱাৰিব। কোনো কোনোৱেতো ভালদৰে বুজি লয়। কোনো কোনোৱেতো 7 দিন বুজিও একোৱেই বুজি নাপায়। বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। কৈ দিয়ে- মইতো 7 দিন আহিলোঁ। মোৰ বুদ্ধিত একো ধাৰণ নহয়। উচ্চ পদ পাবলগীয়া নাথাকিলে বুদ্ধিত ধাৰণ নহ'ব। বাৰু তথাপিও তেওঁৰ কল্যাণতো হ'ল নহয় জানো। প্ৰজাতো এনেকৈয়ে তৈয়াৰ হয়। বাকী ৰাজ্য-ভাগ্য লোৱা তাততো গুপ্ত পৰিশ্ৰম আছে। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হয়। এতিয়া কৰা বা নকৰা পিতাৰ নিৰ্দেশনা এইটোৱেই। মৰমৰ বস্তুক স্মৰণ কৰা হয় নহয় জানো। ভক্তি মার্গতো গায়ন কৰে হে পতিত-পাৱন আহা। এতিয়া তেওঁক পাইছা, তেওঁ কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া মামৰ (বিকাৰৰ লপ) আঁতৰি যাব। বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) জানো সহজে পাব পাৰি। কিবাতো পৰিশ্ৰম কৰিবলগা হ'ব নহয় জানো। স্মৃতিৰ বাবেই পৰিশ্ৰম। মুখ্য হয়েই স্মৃতিৰ যাত্ৰা। বহুত স্মৰণ কৰোঁতাসকলে কৰ্মাতীত অৱস্থা পায়। সম্পূৰ্ণ স্মৰণ নকৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। যোগবলেৰেহে বিকৰ্মজিৎ হ'ব লাগিব। আগতেও যোগবলেৰেহে বিকৰ্মক জয় কৰিছা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ইমান পৱিত্ৰ কেনেকৈ হ'ল মিহেতু কলিযুগৰ অন্তত কোনো পৱিত্ৰ নাই। ইয়াততো স্পষ্ট, এই গীতা জ্ঞানৰ খণ্ড (পৰ্ব) পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। "শিৱ ভগৱানুবাচ" ভুলতো হৈ থাকে নহয় জানো। পিতাহে আহি অভুল কৰি তোলে। ভাৰতৰ যিবোৰ শাস্ত্ৰ আছে সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মার্গৰ। পিতাই কয় - মই যি কৈছিলোঁ সেয়া কোনেও গম নাপায়। যিসকলক কৈছিলোঁ তেওঁলোকে পদ পালে। 21 জন্মৰ প্ৰালব্ধ প্ৰাপ্ত কৰিলে আকৌ জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। তোমালোকেই চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি আহিছা। কল্প পূৰ্বে যিসকলে শুনিছিল তেওঁলোকেহে আহিব। তোমালোকে এতিয়া জানা আমি পুলি ৰোপণ কৰি আছোঁ, মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাৰ। এয়া হয়েই দৈৱী বৃক্ষৰ পুলি। সেই লোকসকলে আকৌ সেই বৃক্ষৰ পুলি বহুত ৰোপণ কৰি থাকে। পিতাই আহি পাৰ্থক্য বুজায়। পিতাই দৈৱী ফুলৰ পুলি ৰোপণ কৰে। তেওঁলোকেতো জংঘলৰ (কাঁটৰ) পুলি ৰোপণ কৰি থাকে। তোমালোকে দেখুওৱাও - কৌৰৱ কেনেকৈ হ'ল, পাণ্ডৱ কেনেকৈ হ'ল। তেওঁলোকৰ পৰিকল্পনা কি আৰু তোমালোকৰ পৰিকল্পনা কি। তেওঁলোকে নিজৰ পৰিকল্পনা কৰে যাতে সৃষ্টি বৃদ্ধি নহয়। পৰিয়াল পৰিকল্পনা কৰে যাতে মনুষ্যৰ অধিক বৃদ্ধি নহয়, তাৰকাৰণে পৰিশ্ৰম কৰি থাকে। পিতাইতো বহুত ভাল কথা শুনায়, অনেক ধৰ্ম বিনাশ হৈ যাব আৰু এটাই দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পৰিয়ালৰ স্থাপনা কৰে। সত্যযুগত এটাই আদি সনাতন দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পৰিয়াল আছিল আৰু ইমান পৰিয়াল নাছিল। ভাৰতত কিমান পৰিয়াল আছে। গুজৰাটী পৰিয়াল, মহাৰাষ্ট্ৰীয় পৰিয়াল..... বাস্তৱত ভাৰতবাসীৰ এটা পৰিয়াল হোৱা উচিত। বহুত পৰিয়াল হ'লে তেন্তে নিশ্চয় পৰস্পৰ মাজত বাক-বিতণ্ডাই থাকিব। পাছত গৃহযুদ্ধ হৈ যায়। পৰিয়ালতো গৃহযুদ্ধ হৈ যায়। যিদৰে খ্ৰীষ্টানসকলৰ নিজৰ পৰিয়াল আছে। তেওঁলোকৰো নিজৰ মাজত লাগে। পৰস্পৰ দুই ভাতৃৰ মাজত মিল নাথাকে, পানীও ভাগ কৰে। শিখ ধৰ্মৰসকলে ভাবিব আমি নিজৰ শিখ ধৰ্মৰসকলক অধিক সুখ দিওঁ, আবেগ থাকে সেয়েহে মগজ খটুৱাই থাকে। যেতিয়া অন্তিমত আহি উপস্থিত হয় তেতিয়া আকৌ গৃহযুদ্ধ আদি সকলো আহি যায়। পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰাত লাগি যায়। বিনাশতো হ'বই। অধিক বোমা তৈয়াৰ কৰি থাকে। যেতিয়া ডাঙৰ যুদ্ধ হৈছিল য'ত দুটা বোমা নিষ্ক্ষেপ কৰিছিল, এতিয়াতো বহুত তৈয়াৰ কৰিছে। বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। তোমালোকে বুজাব লাগে এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। যিসকল ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যক্তি আছে, কয় - যদিহে এই যুদ্ধ বন্ধ নকৰে তেন্তে গোটেই সৃষ্টিতে জুই লাগিব। জুইতো লাগিবই, এয়া তোমালোকে জানা। পিতাই আদি-সনাতন দৈৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। ৰাজযোগ হয়েই সত্যযুগৰ বাবে। সেই দৈৱী-দেৱতা ধৰ্ম এতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। চিত্ৰও তৈয়াৰ হৈছে। পিতাই কয় - কল্প পূৰ্বৰ দৰে যি বিধিনি আহিবলগীয়া আছে সেয়া আহিব। আগতেই জনা যায় জানো। আকৌ বুজা যায় কল্প পূৰ্বে এনেকৈ হৈছিল চাগে। এয়া পূৰ্ব ৰচিত নাটক। নাটকত আমি বান্ধ খাই আছোঁ। স্মৃতিৰ যাত্ৰাক পাহৰি যোৱা উচিত নহয়, ইয়াক পৰীক্ষা বুলি কোৱা হয়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত স্থিত হৈ থাকিব নোৱাৰে, ভাগৰি যায়। গীত আছে নহয় - নিশাৰ পথিক..... ইয়াৰ অৰ্থ কোনেও বুজিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। যাৰ দ্বাৰা ৰাতি সম্পূৰ্ণ হৈ দিন আহিব। আধাকল্প সম্পূৰ্ণ হৈ পুনৰ সুখ আৰম্ভ হ'ব। পিতাইহে মনমনাভৱৰ অৰ্থও বুজাইছে। কেৱল গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দিয়াৰ বাবে সেই শক্তি নাই। এতিয়া কল্যাণতো সকলোৰে হ'বলগীয়া আছে। আমি এতিয়া সকলো মনুষ্য মাত্ৰে কল্যাণ কৰি আছোঁ। বিশেষকৈ ভাৰতৰ আৰু সাধাৰণভাৱে জগতৰ। শ্ৰীমতত সকলোৰে আমি কল্যাণ কৰি আছোঁ। যিসকল কল্যাণকাৰী হ'ব তেওঁলোকেই উত্তৰাধিকাৰ পাব। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ অবিহনে কল্যাণ হ'ব নোৱাৰে।

তোমালোকক এতিয়া বুজোৱা হয়, তেওঁতো বেহদৰ পিতা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাইছিল। ভাৰতবাসীয়েহে 84 জন্ম লৈছে। পুনৰ্জন্মৰো হিচাপ আছে। কোনেও বুজি নাপায় যে 84 জন্ম কোনে লয়। নিজেই শ্লোক আদি ৰচি শুনাই থাকে। গীতা সেইখনেই, টোকা অনেক লিখি দিয়ে। গীতাতকৈতো ভাগৱতক শ্ৰেষ্ঠ কৰি দিছে। গীতাত জ্ঞান আছে। ভাগৱতত আছে জীৱন কাহিনী। বাস্তৱত গীতাতখন ডাঙৰ শ্ৰেষ্ঠ হোৱা উচিত। জ্ঞানৰ সাগৰ হৈছে পিতা, তেওঁৰ জ্ঞানতো চলিয়েই থাকে। সেই গীতাতো আধা ঘণ্টাত পঢ়ি লয়। এতিয়া তোমালোকে এই জ্ঞানতো শুনিয়েই আহি থাকা। দিনে-প্ৰতিদিনে

তোমালোকৰ ওচৰলৈ অনেক লোক আহি থাকিব। লাহে লাহে আহিব। এতিয়াই যদি ডাঙৰ ডাঙৰ ৰজাসকল আহি যায় তেন্তেতো দেৰি নালাগিব। তৎক্ষণাৎ আৰাজ ওলাই (প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হৈ) যাব সেয়েহে যুক্তিৰে লাহে লাহে চলি থাকে। এয়া হয়েই গুপ্ত জ্ঞান। কোনেও নাজানে যে এয়া কি কৰি আছে। ৰাৱণৰ সৈতে তোমালোকৰ যুদ্ধ কিহৰ বাবে। এয়াতো তোমালোকেহে জানা অন্য কোনেও জানিব নোৱাৰে। ভগৱানুবাচ – তোমালোকে সতোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে মোক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া পাপ নাশ হৈ যাব। পৱিত্ৰ হোৱা তেতিয়াহে লগত লৈ যাম। জীৱনমুক্তি সকলোৱে পাব। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা মুক্তি পাব। তোমালোকে লিখাও আমি শিৱ শক্তি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে, শ্ৰেষ্ঠাচাৰী সৃষ্টি স্থাপন কৰিম। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ শ্ৰীমতত, 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বৰ দৰে। 5 হাজাৰ বছৰ আগতে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী সৃষ্টি আছিল। এয়া বুদ্ধিত ধাৰণ কৰা উচিত। মুখ্য মুখ্য কথা বুদ্ধিত ধাৰণ হ'লে তেতিয়াহে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব। পাথৰ বুদ্ধিৰ হয় নহয় জানো। কোনোৱে ভাবে এতিয়াও সময় আছে পাছলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিম। কিন্তু মৃত্যুৰ নিয়ম আছে জানো। কালিলৈ মৰি গলে তেতিয়া কালিলৈ কালিলৈ কৰি মৰি যাব। পুৰুষাৰ্থতো নকৰিলা সেয়েহে এনেকৈ নাভাবিবা যে বহুত বছৰ বাকী আছে। পাছলৈ তীব্ৰতাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি ল'ম। এইটো খেয়ালে আৰুহে অৱনমিত কৰিব। যিমান সম্ভৱ পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। শ্ৰীমতত প্ৰত্যেকে নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে। কিমান পিতাক স্মৰণ কৰোঁ আৰু কিমান পিতাৰ সেৱা কৰোঁ। তোমালোক আত্মিক ঈশ্বৰীয় সেৱক হোৱা নহয়। তোমালোকে আত্মাসকলক মুক্ত কৰা। আত্মা পতিতৰ পৰা পাৱন কেনেকৈ হ'ব, তাৰ যুক্তি শুনায়। জগতততো ভাল আৰু বেয়া মনুষ্য থাকেই, প্ৰত্যেকেৰে ভূমিকা নিজৰ নিজৰ। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। মুখ্য ঠাল-ঠেঙুলিহে গণনা কৰা হয়। বাকীতো পাত অনেক আছে। পিতাই বুজাই থাকে - সন্তানসকল পৰিশ্ৰম কৰা। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া তেতিয়া বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ পিতাৰ সৈতে গঢ়ি উঠিব। পিতাই সকলো সন্তানক কয়, পৱিত্ৰ হ'লে তেতিয়া মুক্তিধামলৈ গুচি যাবাগৈ। জগতে জানো জানে যে মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ দ্বাৰা কি হ'ব। এই জ্ঞান যন্তু ৰচনা কৰা হৈছে কিয়নো নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ যন্তু সম্পূৰ্ণ হ'লে তেতিয়া সকলো এই যন্তুত স্বাহা হৈ যাব। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এইখন পূৰ্ব ৰচিত নাটক সেয়েহে বিঘ্নলৈ ভয় কৰিব নালাগে। বিঘ্ন আহিলে স্মৃতিৰ যাত্ৰা পাহৰি যাব নালাগে। এইটো ধ্যান থাকিব লাগে - স্মৃতিৰ যাত্ৰা যাতে কেতিয়াও থমকি নৰয়।

(2) পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰিচয় সকলোকে দি পাৱন হোৱাৰ যুক্তি শুনাৰ লাগে। দৈৱী বৃক্ষৰ পুলি ৰোপণ কৰিব লাগে।

বৰদান: সকলো দায়িত্বৰ বোজা পিতাক দি সৰ্বদা নিজৰ উন্নতি কৰোঁতা সহজযোগী হোৱা
যিসকল সন্তানে পিতাৰ কাৰ্যক সম্পন্ন কৰাৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ সংকল্প কৰে তেওঁলোকক পিতায়ে সিমানেই সহযোগ দিয়ে। কেৱল ব্যৰ্থৰ যি বোজা আছে সেয়া পিতাৰ ওপৰত এৰি দিয়া। পিতাৰ হৈ পিতাৰ ওপৰত দায়িত্বৰ বোজা এৰি দিলে সফলতাও অধিক আৰু উন্নতিও সহজে হ'ব। 'কিয়' আৰু 'কি' ৰ প্ৰশ্নৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকা, বিশেষ বিৰাম লগোৱাৰ স্থিতি থাকিলে তেতিয়া সহজযোগী হৈ অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰি থাকিব।

শ্লোগান: মন আৰু মগজত সততা থাকিলে তেতিয়া পিতা আৰু পৰিয়ালৰ বিশ্বাসৰ পাত্ৰ হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!